

CO2esto Oy:n lausunto

Sisäministeriölle

Lausuntopyyntöne 06.11.2020, SMDno-2020-885

Lausunto "Hallituksen esitysluonnos laiksi rahankeräyslain 1 §:n muuttamisesta"

Sisäministeriö on pyytänyt lausuntoa hallituksen esitysluonnoksesta laiksi rahankeräyslain 1 §:n muuttamisesta. Sisäministeriö on asettanut 15.4.2020 lainsäädäntöhankkeen päästökompensaatiotoiminnan ja rahankeräyslain suhteen arvioimiseksi ja rahankeräyslain muuttamiseksi, joka on valmistellut esitysluonnoksen ja sen perustelutekstin. CO2esto Oy esittää lausuntonaan seuraavan.

1 Yleisiä huomioita

1.1 Rahankeräyslain tarve

Kuten perustelutekstissä todetaan, *rahankeräyslaissa säädetään rahankeräysten järjestämisestä ja niiden asianmukaisuuden valvonnasta*. Tämä tarve rahankeräykseen liittyvästä lainsäädännöstä ei ole muuttunut rahankeräyslain muuttumisen 1.3.2020 jälkeen.

1.2 Rahankeräyslain ja kompensatiotoiminnan kokonaisuus

Rahankeräyslakiin tehtävä muutos tulee käsitellä kompensatiotoiminnansäätelyn yhteydessä kokonaisuutena eikä yksittäisenä kompensatiotoiminnan säätelystä riippumattomana asiana.

Mikäli rahankeräyslakia muutetaan ilman kompensatiotoiminnan vaihtoehtoista säätelyä, voi se aiheuttaa kuluttajien oikeusturvan heikkenemisen, mahdollistaa väärinkäytöksiä ja mainehaittaa kompensatiotoiminnalle.

1.3 Yleisarvio perustelutekstistä

Perustelutekstissä on käyty läpi laajasti rahankeräyslain ja kompensatiotoiminnan kokonaisuuden ongelmallisuutta. On erittäin tärkeää, että asia käsitellään laajempänä kokonaisuutena kuin pelkästään rahankeräyslain soveltamisen näkökulmasta.

Säädöskohtainen perusteluteksti on osaltaan puutteellinen ja sovellettaessa oikeuskäytäntöön ongelmallinen.

"Hyvitysjärjestelmien kriteereihin kuuluvat tyypillisesti lisäisyyden arviointi, konservatiivisen perusuran määrittely, päästövähennysten laskeminen vankoilta laskentamenetelmillä ja laskelmien todentaminen riippumattoman osapuolen toimesta." – Perusteluteksti, s. 12

Kuten perustelutekstissä todetaan, yleisesti hyvitysjärjestelmien kriteereihin tyypillisesti kuuluu lisäisyyden arviointi. Ongelmana on se, että lisäisyyden arviointi on aina

subjektiivista. Ilmastovaikutustarkastelut vaativat todellisuudessa useita rajoituksia ja oletuksia, eikä niitä voi yksiselitteisesti ratkaista esimerkiksi standardeilla tai muilla ohjeistuksilla. Ilmastovaikutustarkastelu on pakko, tiedostaen tai tiedostamatta, rajata esimerkiksi ajallisesti, tilallisesti sekä taloudellisten tai lainsäädännön asettamien takaisinkytkentöjen osalta. Lisäksi monen toimijan ja tuotteen kytkeytyessä vaikutusketjuihin, joudutaan tekemään useita ilmastovaikutusten allokoiteja toimijoiden ja tuotteiden välillä. Näin ollen yksiselitteisesti oikeita ”hiilijalanjälkiä” ei ole, eikä voikaan olla, mistä seuraa, ettei niitä voi yksiselitteisesti todentaa. Elinkaariin ja järjestelmiin liittyviä tai tuotekohtaisia ilmastovaikutuksia ei missään nimessä saa sekoittaa esimerkiksi päästökauppaan sisällytettyihin laitosten fysikaalisiin päästöihin, jotka ovat mitattavissa, laskettavissa ja todennettavissa. Sanalla todentaminen, tarkoitetaan siis tässä asiayhteydessä huomattavasti suuremman epätarkkuuden todentamista kuin esimerkiksi päästökaupassa. Perustelutekstissä todetaan myös, että kompensatiotoimijoilla itsellään on hyvin erilainen tietopohja ja ymmärrys toimintansa vaikutuksista ilmastoon ja ympäristöön.

”Järjestelmä ei estä EU:n päästökaupan yksiköiden myymistä aina kuluttajalle saakka, jos yksiköitä ostava yritys on rekisteröitynyt järjestelmän edellyttämällä tavalla.” – Perusteluteksti, s. 14

EU:n päästökauppaa voidaan käyttää monipuolisesti kompensaaation osana. Toisin kuin perustelutekstissä väitetään EU:n päästökaupassa ei voi myydä kuluttajalle saakka päästökauppayksiköitä (päästöoikeuksia), jos vain yritys on rekisteröitynyt järjestelmän edellyttämällä tavalla, vaan myös kuluttajan ostajana olisi tuolloin oltava rekisteröitynyt järjestelmässä (päästökauppatilin haltija). Yritys voi silti myydä palvelua, jossa estetään EU:n päästöoikeuksien käyttö päästökaupamarkkinoilla. Tämä ei silti välttämättä edellytä EU:n päästöoikeuksien mitätöintiä järjestelmässä, riittää että päästöoikeudet eivät palaa kompensatiopalvelua tarjoavalta yritykseltä markkinoille. Nykytilanteessa päästöoikeuksien säilytys toimijan hallussa on ilmastovaikutukseltaan mitätöintiä tehokkaampi tapa EU:n päästökaupan markkinavakausvarannon (MSR) säännöistä johtuen.

”Hankkeissa muun muassa istutetaan uusia taimia, pidennetään metsän kiertoaikoja, parannetaan metsänhoitoa, sovitaan määräaikaisesta metsän suojelusta, lykätään valmiiden hiilinielujen hakkuita, lannoitetaan valmiita hiilinieluja, hillitään maaperään kulkeutuvia päästöjä tai ennallistetaan soita. Kansallisen kompensatiorahankkeen hankeomistaja myy lähtökohtaisesti suoraan itse määrittelemäänsä toimintaa. Hankeomistaja toimii näissä tilanteissa niin sanotusti hankeomistajan, myyjän, standardin hallinnoijan sekä välittäjän rooleissa.” – Perusteluteksti, s. 16

”Suomessa verottaja on rinnastanut EU:n päästökaupan päästöoikeusyksiköt verotuskäytännössä aineettomina oikeuksina pidettyihin oikeuksiin, kuten patenteihin. Lainsäädännössä ei kuitenkaan säädetä erikseen päästöoikeuksien tai päästövähennysyksiköiden tai muiden kompensatiomekanismien vastikkeellisuudesta. Vapaaehtoisen päästökompensatiotoiminnan vastikkeellisesta luonteesta on esitetty erilaisia näkemyksiä eri sidosryhmien edustajien sekä eri ilmastoasiantuntijoiden ja ilmastojuridiikan asiantuntijoiden kesken.” – Perusteluteksti, s. 17

Viitaten perustelutekstiin ja vapaaehtoisen päästökompensatiotoiminnan vastikkeellisuuteen ja todellisten vaikutusten hankalaan arviointiin, on erittäin

epätodennäköistä, että yksittäisillä kuluttajilla tai edes kuluttajansuojaviranomaisilla on asiantuntemusta tai resursseja arvioida vapaaehtoisia kompensatiopalveluita tai niiden tuottajia.

”Erityisesti tilanne on aiheuttanut huolta sen suhteen, miten lahjoittaja tai kuluttaja voi erottaa, onko vapaaehtoisessa kompensatiotoiminnassa kyse hyväntekeväisyydestä vai elinkeinotoiminnasta.” – Perusteluteksti, s. 18

Rahankeräyslain näkökulmasta on selkeää, että hyväntekeväisyys ja elinkeinotoiminta eivät saa sekoittua toisiinsa. Rahankeräyslain lähtökohtana on ollut, että yritykset eivät voi saada rahankeräyslupaa, koska harjoittavat elinkeinotoimintaa. Näemme, että kuluttajat tuskin sekoittavat yritysten harjoittamaa päästökompensaatiota hyväntekeväisyyteen tai rahankeräykseen. Yritykset eivät lähihistoriassa ole voineet harjoittaa rahankeräystä, hyväntekeväisyydestä tai rahankeräyksestä ei makseta veroja ja yrityksille kyseessä on vastikkeellinen palvelumyynti.

”Lisäksi vallitsevassa, epäselvänä näyttäytyvässä oikeustila uutisointi vapaaehtoisen päästökompensaation ympärillä on Suomessa ollut viime aikoina jossain määrin kielteistä. Uutisoinnin on pelätty vaikuttavan kielteisesti kuluttajien mielikuvaan vapaaehtoisen päästökompensaatiotoiminnan luonteesta. Tältäkin osin rahankeräyslakiin tehtävät vapaaehtoisen päästökompensaatiotoiminnan luonnetta selkeyttävät toimenpiteet vaikuttavat olevan tarpeen.” – Perusteluteksti, s. 19

Epäselvyydet ja kielteinen uutisointi vaikuttavat negatiivisesti kaikkiin vapaaehtoiisiin ilmastotoimiin, erityisesti kompensointiin. Asia tulisi nopeasti saada linjattua edistään tehokkaita ilmastomuutoksen hillintäkeinoja ja estäen tehottomat menetelmät ja varsinkin väärinkäytöt. Verrattaessa kompensointeihin liittyvää julkista keskustelua esimerkiksi vihreän sähkön sopimukseen, negatiivisuus ja kriittisyys kompensointia kohtaan on saanut täysin perusteettomat mittasuhteet. Ilmastomuutoksen hillinnän näkökulmasta hyvin toteutettu kompensointi on huomattavasti esimerkiksi vihreän sähkön ostamista tehokkaampi toimenpide.

2 Esityksen vaikutukset

Esityksellä voi olla merkittäviä kompensatiotoimintaa heikentäviä vaikutuksia, mikäli lakimuutos tehdään ilman, että se on osa laajempaa kompensatiotoiminnan sääntelyä. Tähän viitataan mahdollisessa ympäristöministeriössä käynnistettävässä hankkeessa.

2.1 Taloudelliset vaikutukset

Ei kommentteja.

2.2 Lainsäädännön soveltaminen ja vaikutukset viranomaistoimintaan

Ehdotuksen mukaisesti lainsäädäntö muuttuisi siten, että lain soveltamisalaan ei kuuluisi *Palvelu, jolla kasvihuonekaasupäästöjä kompensoidaan todennetulla ja lasketulla kasvihuonekaasupäästöjen vähennyksellä, välttämällä tai poistamisella ilmakehästä.*

Edellä kuvattu mahdottomuus todentaa vähennyksiä ja laskennan subjektiivisuus välttämättömien rajausten takia tekevät edellisestä kappaleesta kyseenalaisen. Jonkunlainen valvonta aidosti lisäisille päästövähennyksille tulisi olla, muuten voidaan perustellun näköisesti laskea ihan mitä tahansa vähenemiä. Valvonta täytyy olla todella asiantunteva, esimerkiksi Ilmastopaneelissa on tähän riittävä asiantuntemus. Päästövähennysten aito lisäisyys on tässä asiayhteydessä lähes sama kuin kompensointipalvelun vastikkeellisuus ja siksi aitoa lisäisyyttä tulee tarkastella erityisen kriittisesti. Jotta kompensointi olisi aidosti lisäinen, väitetysti toteutettua päästövähennemää ei esimerkiksi saisi tapahtua ilman kompensointimaksua, huomioiden laajasti markkinoiden normaali kehittyminen (esimerkiksi aurinkoenergiainvestoinnit Intiaan), metsätalous (metsien normaali kasvu, metsittyminen, metsälain velvoitteet hakkuiden jälkeen), epäsuorat maankäyttövaikutukset (erityisesti kehitysmaissa), riskit pysyvyyden suhteen (metsäpalot, hyönteistuhot, myrskyt, muut tuhot) ja ilmastopolitiikan kansalliset ja kansainväliset velvoitteet (ns. kaksoislaskenta, eli lasketaanko kompensoinnin kohteena olevat päästövähennykset osaksi kohdealueen päästövähennystavoitteen tai jopa -veloitteen saavuttamista vai ovatko päästövähennykset lisäisiä tavoitteeseen nähden).

Vaikka kuluttajansuoja, rehellinen kilpailu ja ilmastonmuutoksen hillintä vaativat kattavaa ja asiantuntevaa valvontaa, valvonta ei saisi aiheuttaa uudelle toimialalle lisäkustannuksia eikä kohtuutonta byrokratiaa. Kompensaatiot perustuvat lähtökohtaisesti vapaaehtoisuuteen, eikä toiminnasta siten voi veloittaa ylimääräisen valvonnan aiheuttamia maksuja tai työaikaa. Myös osa kompensointipalveluja tarjoavista toimijoista pyörittää toimintaa vapaaehtoisesti ja palkatta.

”Ehdotettu muutos tulisi mahdollisesti siirtämään päästökompensaation valvontavastuuta rahankeräyksiä valvovalta viranomaiselta kuluttajansuojaviranomaiselle. Kun esityksen mukaisella ehdotuksella vapaaehtoinen päästökompensaatiotoiminta erotettaisiin rahankeräyslain soveltamisalasta, ei Poliisihallituksella olisi enää jatkossa toimivaltaa valvoa toimintaa.” – Perusteluteksti, s. 24

Rahankeräyslakia valvovalle viranomaiselle, Poliisihallituksen arpajaishallinto, jää silti arviointivelvollisuus tilanteissa, joissa kyseessä on todellisesti rahankeräys eikä aito vastikkeellinen vapaaehtoinen kompensoatiotoiminta, tai palvelu ei toteuta kaikkia sille laissa listattuja määreitä.

Epäilemme, että kuluttajansuojaviranomaisella ei ole asiantuntemusta arvioida kompensoatioväittämiä ja vielä rajallisemmat mahdollisuudet tehdä tietopyyntöjä ulkomaille esimerkiksi kompensoatioprojektien todellisuudesta kuin Poliisihallituksella. Tämä vaarantaa kuluttajien ja toimijoiden oikeusturvan.

Tarkennuksena perustelutekstiin; ”Yritykset voisivat tarjota asiakkailleen vapaaehtoisia päästökompensaatiopalveluita ilman rahankeräyslupaa.” Yritykset ovat voineet aina tarjota asiakkailleen vapaaehtoisia päästökompensaatiopalveluita ilman rahankeräyslupaa ja tästä myös todetaan myöhemmin, ”tällä hetkellä monet yritykset tarjoavat päästökompensaatiopalveluita yrityksille ja kuluttajille.”

2.3. Ympäristövaikutukset

Esityksen vaikutuksissa todetaan, että ”*Lisäksi esityksellä olisi myönteisiä ympäristövaikutuksia.*” Esityksellä itsessään ei ole myönteisiä ympäristövaikutuksia eikä perustelutekstissä ole tuotu esiin asioita, jotka suoraan tukevat tätä. Lakimuutos voi vaikuttaa siihen, että uusia toimijoita ja mahdollisia kompensatiotapoja tulisi markkinoille. Mikäli kaksoislaskennan ja aidon lisäisyyden ongelmaa ei ratkaista voivat ympäristövaikutukset olla jopa negatiiviset.

2.4 Yhteiskunnalliset vaikutukset

Yhteiskunnalliset vaikutukset kohdistetaan kuluttajan omaan kykyyn arvioida kompensatiotoimialan eroavaisuudet ja vaikutukset. Tavallisen kuluttajan kyky arvioida kompensatiopalveluita ja niiden vaikutuksia ei ole riittävä. Erilaisilla kompensointitavoilla on hyvin erilaisia yhteiskunnallisia vaikutuksia kohdemaissa. Vaikutukset voivat olla kompensointitavasta, kohdemaasta ja mittarista riippuen positiivisia tai negatiivisia. Tällä lainsäädännöllä ei kannata, tai ole edes mahdollista, hallita näitä vaikutuksia.

3. Säännöskohtaiset perustelut

Lausumme, että säännöskohtaiset perustelut tulevat olemaan ongelmalliset myöhemmässä muodostuvassa oikeuskäytännössä.

”Säännöksessä ei otettaisi kantaa siihen, tulisiko toiminnan olla vastikkeellista, vaan säännöksen tarkoituksena olisi kuvailla ja määritellä vapaaehtoinen päästökompensatio ilmiönä ja mahdollistaa se kaikissa muodoissaan rahankeräyslain soveltamisalan ulkopuolisena toimintana.” – Perusteluteksti, s. 35

Kaikki vastikkeellinen ja vastikkeeton päästökompensatio rajataan rahankeräyslain ulkopuolelle kaikille toimijoille.

”Päästön syntyminen ei olisi myöskään sidottu mihinkään ajalliseen rajoitukseen.” – Perusteluteksti, s. 36

”Ehdotettuun säännökseen sisältyvä todennettavuuden vaatimus tarkoittaisi sitä, että palveluntarjoajan pitäisi pystyä osoittamaan mihin väitetty kasvihuonekaasun vähentäminen, välttäminen tai poistaminen perustuisi.” – Perusteluteksti, s. 37

”Ehdotettu rahankeräyslain säännös ei kuitenkaan edellyttäisi, että kasvihuonekaasupäästön vähennyksen, välttämisen tai poistamisen olisi oltava jo toteutunut, vaan säännöksellä tarkoitettaisiin myös palvelua, jossa välitettäisiin tulevaisuudessa syntyvää ilmastohyötyä, kunhan palveluntarjoaja voisi osoittaa, mihin ilmastohyödyn syntyminen perustuu.” – Perusteluteksti, s. 37

”Tämä tarkoittaisi sitä, että tuotetun ilmastohyödyn määrä, jolla päästöä kompensoitaisiin, olisi pystyttävä vähintään arvioimaan. Säännöksessä ei edellytettäisi kuitenkaan minkään tietyn standardin tai ohjeistuksen noudattamista laskelman tekemisessä. Palvelun sisältönä oleva päästövähennys voisi perustua esimerkiksi arvioon, joka olisi tehty mallinnuksen avulla ja toisissa tapauksissa laskelma voisi perustua tarkkaan ilmastohyödyn mittaustuloksen.” – Perusteluteksti, s. 37

Käytännössä tämä tarkoittaisi, että:

- 1) Päästökompensaatiopalveluita tarjoava taho Suomessa tai ulkomailla (mm. rekisteröitymätön yhdistys, rekisteröity yhdistys, säätiö, osakeyhtiö), voi luoda päästövähennysyksiköitä
- 2) Päästövähennysyksiköllä ei tarvitse olla luonnontieteellistä perustaa
- 3) Päästövähennysyksikön vaikuttavuus pitää olla vain arvioitu, ei laskettu
- 4) Päästövähennysyksiköllä ei tarvitse olla mitään ulkopuolista todennusta
- 5) Päästövähennysyksikkö voi todellisuudessa toteutua jopa vuosikymmenien tai vuosisatojen aikana tulevaisuudessa
- 6) Päästövähennysyksikköä vastaava päästövähennys voi olla osa kansallista tavoitetta, jolloin tapahtuu kaksoislaskentaa nyt tai tulevaisuudessa

Lähtökohtana muutosluonnoksessa on, että joku taho voisi luotettavasti arvioida päästökompensaatiopalveluiden vaikutuksia määräämättömän ajan tulevaisuuteen. Tämä lähtökohta on absurdi. Oikeuskäytännön kannalta on erittäin hankalaa soveltaa mitään lakia, jossa tulisi toteennäyttää tulevaisuudessa tapahtuvia tai tapahtumattomia asioita globaalin ongelman hillinnän vaatimassa tarkastelulaajuudessa, jossa tulisi huomioida kaikki toimenpiteen aiheuttamat relevantit vaikutukset maailmanlaajuisiin kasvihuonekaasupäästöihin ja vertailuskenaario, jossa toimenpidettä ei tehtäisi. Kuluttajansuojan kannalta on erittäin epäilyttävää asettaa kuluttaja tilanteeseen, jossa palvelusta tai tuotteesta voi realistisesti reklamoida vasta vuosikymmenien päästä.

Säännöskohtainen perusteluteksti on vastoin työpajoissa nostettuja asiantuntijalausuntoja ja hyvää käytäntöä kompensatiopalveluissa, jotka perustelutekstin yleisessä osassa kuvataan.

”Hyvitysjärjestelmien kriteereihin kuuluvat tyypillisesti lisäisyyden arviointi, konservatiivisen perusuran määrittely, päästövähennysten laskeminen vankkoilla laskentamenetelmillä ja laskelmien todentaminen riippumattoman osapuolen toimesta. Lisäksi laadunvalvonnassa otetaan huomioon niin sanottu hiilivuoto, eli päästöjen siirtyminen muualle hankkeen seurauksena, ja hiilensidontatoimien osalta myös ilmastovaikutuksen pysyvyys.” – Perusteluteksti, s. 12

3.1 Lakia alemman asteinen sääntely

Lausumme, että rahankeräyslakia alemman asteen sääntely voi olla tarpeen määrittelemään kompensatiotoiminta, joka on rahankeräyslain mukaista rahankeräystä. Kuten palvelut joissa kompensointi tapahtuu todentamatta, muuten kuin vähentämällä, välttämällä tai poistamalla kasvihuonekaasupäästöjä tai väitettyä kompensatiota ei tapahdu.

4 Muita huomioita lainsäädännön muutoksen vaikutuksista

4.1 Rahankeräyslain 9 §; Rahankeräysluvan myöntämisen esteet

Mikäli lainsäädäntö muuttuu esitysluonnoksen mukaisesti, vaikuttaa se myös toimijoihin, joita on rangaistu rahankeräyslain rikkomisesta, tai muusta rikoksesta joka on omiaan vaarantamaan rahankeräyksen luotettavuuden.

Rahankeräyslain 9 §; Rahankeräyslupan myöntämisen esteet todetaan, että:

Rahankeräyslupaa koskeva hakemus on hylättävä, jos:

2) hakijan lakisääteiseen toimielimeen tai muuhun johtoon kuuluvaa tai tosiasiallista päätösvaltaa käyttävä henkilö, joka tehtävässään päättää rahankeräyksen järjestämiseen liittyvistä asioista, on viiden hakemuksen saapumispäivää edeltäneen vuoden aikana lainvoimaisella tuomiolla tuomittu vankeusrangaistukseen tai kolmen hakemuksen saapumispäivää edeltäneen vuoden aikana sakkorangaistukseen rikoksesta, joka on omiaan vaarantamaan rahankeräyksen luotettavuuden tai on omiaan heikentämään luottamusta rahankeräyksen keräystarkoituksen toteutumiseen;

3) hakija on toistuvasti tai vakavasti rikkonut aikaisempien rahankeräystensä yhteydessä tätä lakia tai sen nojalla annettuja säännöksiä, tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita rahankeräyksestä annettuja säännöksiä tai tämän lain voimaan tullessa voimassa olleen lain nojalla annettuun rahankeräyslupaan liitettyjä lupaehtoja.

Alkuperäisessä Hallituksen esityksessä (HE 214/2018 vp) todetaan, että: *”Rahankeräyslain tavoitteena on rahankeräysten luotettavuuden varmistaminen ja väärinkäytösten estäminen.”*

Lakimuutos mahdollistaa toimijoiden toiminnan, jotka muuten eivät voisi rahankeräyslupaa edellä mainituista syistä saada. Tämä on omiaan heikentämään luottamusta rahankeräykseen, kompensatiotoimintaan ja oikeuslaitokseen.

4.2 Rahankeräyslain 27 §; Rahankeräysvarojen käyttö, säilyttäminen ja käsittely

”Rahankeräysvaroista saadaan käyttää kohtuullinen määrä keräyksen järjestämisen kannalta välttämättömiin välittömiin kustannuksiin.

Rahankeräysvarojen säilyttäminen ja käsittely on järjestettävä luotettavalla tavalla. Rahankeräyksen järjestäjän on huolehdittava siitä, että rahankeräysvarat pidetään selkeästi erillään keräyksen järjestäjän omista varoista.” - 863/2019 Rahankeräyslaki 27 §

Mikäli lainsäädäntö muuttuu esitysluonnoksen mukaisesti, poistuu kompensatiopalvelun toimijalta velvollisuudet rahankeräysvarojen huolellisesta käytöstä, säilyttämisestä ja käsittelystä sekä kohtuullisuus välttämättömiin kustannuksiin.

4.3 Rahankeräyslain 28 §; Kiinteän omaisuuden luovuttaminen tai sen käyttötarkoituksen muuttaminen

”Jos rahankeräysvarojen käyttötarkoituksena on kiinteän omaisuuden hankkiminen tai perusparantaminen, omaisuutta tai sen hallintaoikeutta ei saa luovuttaa eikä omaisuuden käyttötarkoitusta muuttaa sen hankkimista tai perusparantamisen valmistumista seuraavan

kymmenen vuoden aikana, ellei Poliisihallitus hakemuksesta anna siihen lupaa.” - 863/2019
Rahankeräyslaki 28 §

Mikäli lainsäädäntö muuttuu esitysluonnoksen mukaisesti, mahdollistuu kiinteän omaisuuden luovuttaminen ja käyttötarkoituksen muuttamisesta. Tämä voi konkretisoida palveluiden osalta, jotka esimerkiksi hankkivat maata metsitystä varten.

4.4 Päästövähennysyksiköiden luominen

Mikäli esitys rahankeräyslain muuttamisesta hyväksytään ilman muuta sääntelyä kompensatiopalveluihin liittyen, mahdollistaa se päästövähennysyksiköiden luomisen ja kaupan ohjeilla, joita säännöskohtaisessa perustelutekstissä annetaan. Näiden luonnontieteellinen perusta olisi erittäin hataralla pohjalla.

Vapaaehtoiset päästövähennysyksiköt ovat nykyisen oikeuskäytännön mukaan aineettomia oikeuksia ja omaisuutta. Päästövähennysyksiköiden liikkeellelaskija päättää käytännössä perustelutekstin mukaan yksiköiden määrän ja liikkeellelaskuhinnan.

Yleisen oikeuskäytännön perusteella näiden vapaaehtoisten päästövähennysyksiköiden luomiseen ja kauppaan ei voida kohdistaa taannehtivaa lainsäädäntöä.

Päästövähennysyksiköitä voi olla tulevaisuudessa vaikea saada pois yritysten taseesta ja niiden arvo voi muuttua merkittävästi taloussuhdanteiden ja tarpeen mukaan.